

## DOSTA DOĞRU

Muhterem Kardeşler!

Uzun zamandır düşündüm! Okuduğum eserlerden, sohbetlerini dinlediğim muhterem büyüklerimden sentez ve analiz yeteneklerimle zihnimde biriktirdiğim bu bilgileri sizlerle paylaşmak istedim. Zira bir bilgi paylaşılsa birden çok kişi tarafından bilinir, yazılmak ve konuşulmak sureti ile nesilden nesle aktarılır. Aktarılan bilgiler tıpkı çocuklarımız gibi bilmeyeceğimiz bir zamana ve görmeyeceğimiz bir mekâna mesajımızdır. Ne kadar çok kişi ile paylaşırsak o oranda iyiliklerin yayılmasına ve yaşamasına vesile olacağız.

Tasavvuf ilmine göre, insanın bir hüviyet yaşı, bir de ahlak ve olgunluk yaşı vardır. Kişinin anasından doğup öleceği güne kadar sürdüğü ömürdür. Birde ruhunu gafletten arındırıp, kendini Hak ile meşgul edip batılın işgalinden kurtulduğu zamandır ki, işte bu yaş ahlak ve olgunluk yaşıdır. Akıp giden bu zaman içinde ahlaki olgunluğa yürüdüğümüz, bize sır olan ömrümüzün bilmem hangi diliminde, gündelik hayattan kurtulup, kelimelere manalar yüklemek üzere gönül pencерemizden bakalım.

İman hayatımızın bidayetinden, mana yolculuğumuza dedemiz Hacı Mevlüt Baba ile başlayıp, peygamberimiz Hz. Muhammet Mustafa (sav) ile hidayete ve En büyük, en yüce dost, Hz. Allah (cc) ile nihayet deryasına varalım.

Gönlümüzde uzayıp giden bu yolun hedefi dosta doğru gider. Nefsi emarenin doludizgin ardımızdan koştuğu, şerli insan ve şerli cinlerden sıyrılıp imanımızı ürkek bir ceylan gibi sektirerek gidelim dosta doğru... Daha on yaşında iken dost yatağında düşman gürzüne sinisini kal'a eden, Şah-ı Velayet Hz. Ali gibi... Meleklerin huzurunda hayâ ettiği pür edeb Hz. Osman gibi... Adaletin şahsında bayraklaştığı Hz. Ömer gibi... Mağarada yılanın ayağını ısırdığı sadakatin şahıkası Hz. Ebubekir gibi... Allahın habibi ve gönüllerin tabibini dost edinmek, salât ve selam üzerine olsun, Putları kıran Allah'ın halili, Hz. İbrahim gibi...

Dost olmak ve dostluğu yaymak için ne yapmalı? O yüce makama layık olmalı. Dosta, dost olmak için nefsin şerrinden arınmalı, sorumluluk duygusu ile safımızı tayin edip iç âlemimizin bilinmeyen dehlizlerinden bir yolculuğa çıkmalı. En yüce Dost, bizi yaratılmışların en üstün varlığı olarak yaratmış. Dostu bilmek için, onun dergâhına sevgi ile gitmek, bütünün parçaları ile mıknaatıslanıp bünyesinde ruhunda demir tozları olanları çekip hedefe varmak.

Dinimiz, dilimiz ve gönül halimiz dostu arar. Derviş dervişi tekkede bulduğu gibi bende dostu bu satırlarda bulmak istedim. Dostu bulmak için dost olmak ve iç dünyamızı ona hazır etmek lazım. Samimi ve içten olup aldanmamak ve aldatmamak lazım... Önce kendimiz dost olmaya layık olmamız lazım. Zaten o duygularımızı beslerde geliştirirsek mıknaatıs gibi bizim dünyamıza ait olan demir tozlarını bulup çekeceğiz. Şurası unutulmamalı; Yalnız kalırsak damla, bir araya gelirse derya oluruz.

Başarabilirmiyiz? Allah bilir ve zamanda gösterir. En azından Hz. İbrahim'i yakmak üzere alevlendirilen ateşe su taşıyan karınca gibi safımızı seçmiş oluruz. Yani tedbirlerimizi ihtiyarımızla besler, takdire teslim oluruz. Hz. Yakup gibi melalimiz Yusuf'a sürsün gitsin. Bizde sıralama ibresini ters çevirir bugünden düne gider yarına koşarız. Ölüm dosta gidişin vizesi olur.

Hakikatin usanmaz arayıcıları olarak, kendi iç dünyamızdaki yolculuğumuzu tamamlamaya çalışalım. TV kültürüne teslim ettiğimiz çocukların özlerinden uzaklaştıklarına dair endişelerim var. Onlara, damarlarında kanını taşıdıkları cedlerini ve bu mukaddes topraklar uğruna toprakta yatan ecdadın ruh hallerini iyi tanıtmalıyız. Hayat tekâmüldür, ancak ilerleyen ilmin unuttuğu ahlaki yanlarına almalarını öğretmeliyiz.

İmanımız bize derki; Bütün kapılar Allah’a çıkar. Hayatımız içerisindeki kolaylıklar Allah’ın bize nasip ettikleridir. Zor gelenler ise Allah’ın bize nasip etmedikleridir. Önümüze çıkan duvarları kendi ihtiyarımızla denemeliyiz, zira Rabbimiz nasip ederse o duvar bize açılan bir kapı olacaktır.

Herkes kendi mizaç ve meşrebine göre iş yapar. Biz ki Tasavvuf Erbabı bir ailenin nesliyiz, o zaman kendimize bir yol haritası çizmek durumundayız. Görünüş itibarı ile yaşadığımız asrın mazbut kıyafetlerini tercih etmeliyiz. Zira o kıyafet bizi çalışma hayatımızda, aile içinde ve dini mabetlerimizde örtecek kıyafet olmalı. Yani Anadolu Tasavvuf Anlayışını benimsemeliyiz.

Yaptığım araştırma ve gözlemler sonunda gördüm ki; Tasavvuf Anadolu’da imkânsızlıklardan dolayı çekirdek yapısını muhafaza ederken, Ülkemizin batı ve Marmara bölgesinde imkânların ziyadeliğinden dolayı değişik ülke Tasavvuf mensupları hatta harici din mensupları ile münasebetlerde bazıları çekirdek yapı kaybedilmiştir. Hatta bünyesine hoşgörü, folklor gibi kültürlerden karışımlarla yeni nesiller tasavvuf diye farklı şeyleri tanıyacakları muhakkak.

Yöremizde büyük âlim ve şeyhlerin bugünkü nesillerine baktığımızda; atalarının isimleri gölgesi altında itibar görmüşler. Bu itibar onları sarhoş edip, ilmin ihtiyacını onlar üzerinden kaldırmıştır. Çokları mensup olduğu dini anlatırken sözlerinin başına ortasına veya sonuna Allah, Peygamber isimleri koyup onlar adına bir sürü iftiralar atmaktadırlar. Cehaletleri kendilerine perde olup, bu yüzdendir ki çokları sözlerini değil seslerini yükselterek, konuşma hızlarını artırarak konuşurlar. Unutulmamalı: Tabiattaki bitkileri gök gürültüsü değil yağmurlar besler.

Böylece bizler, mutlak ama muhakkak mensup olduğumuz aileye layık olmak adına Kuranımızı iyi derecede okuyabilmeli, peygamberimizin hayatını firesiz olarak bilmeliyiz. Allah Dostlarını meth ederken ifrat ve tefrit çizgisine dikkat etmeliyiz. Onları hatadan ve kusurdan arındırıp, beşer üstü peygamber noktasında anlatmak belki görünüşte anlattığımız konu için iyi bir misal, kuvvetli bir destek görünse de hakikatte büyük bir hatadır.

Vesikalı bilgilerle beynimizi doldurmak bilgi kalitemizi artıracığı muhakkaktır. Hadiselere bakış açımız mutlaka akıl ve onun içine konulan gönül penceresinden olmalı. Zira yalın akıl kişiyi hakikate yaklaştırmak yerine Mevlana tabiri ile kişiyi “çamura saplanan merkep” çaresizliğine iter. Yani yaradılış gayemizi bilmeli, bildiklerimizi uygulamalı, uyguladıklarımızı tabiatımıza hâkim kılmalıyız.

Kuran ve Hadis ilmi ufku genişleten, zekâyı geliştiren ruhlara şifa bir ilimdir. İleri yaşlarda insanı bunalımdan korur. Okuya okuya tadına doymadığımız, bir türlü hak ettiği makama koyamadığımız yüce yolumuzun bilgileri ile donanmamız her zaman bizleri aydınlatacaktır. Bu aydınlık tenkit ettiklerimizle aramızdaki farkımız olacaktır. Bilen bilecek bilmeyenlerse asırlardır sürüp gelen “bizim için hepsi birdir” teranesine devam edecektir.

Zor demeyelim az demeyelim mutlaka ilim ve amellerimizi her geçen gün çoğaltalım. Zira sıza sıza göl olur, akar akar yol olur ve Rabbim dilerse az çoktan bol olur. Tarih hedefine kilitlenenlerin yolunu bazen hicrana, bazense zindana uğratmış ama o ölümsüzleri asla kilitlendikleri hedeflerinden döndürememiştir. Şayet mensup olduğumuz yolu söz sanatlarından olan belagat la anlatırsak muhataplarımız karşısında asla yalan söylemeyen ayna gibi, toprak gibi daha da önemlisi İrşat kabiliyeti Mürşid-i Kamil gibi oluruz. Unutmamalı “Yağmur yılanın ağzında zehir olurken, midyenin ağzında inci olur.” Sözlerin derinliği karakterimizde ezel- ebed, dünya- ahiret hep aynı olmalı. Zira kadere iman eden, elbette kederden emin olur.

İmam-ı Şafii buyurur ki; “Kendini hak ile meşgul etmezsen, batıl seni işgal eder.” Çocukken ana-babamıza, ergenleşince karşı cinse, evlenince eşimiz ve ondan dünyaya gelen neslimizle, sahip olduklarımız sadece yaşadığımız bu dünya için geçerlidir. Ruhumuz her zaman sonsuz ve ebedi olana yani Dosta Doğrudur.

Ömrü hayatımızda sayılarını hatırlayamadığımız kadar çok insanla şartlar gereği bir şeyleri paylaşır, yer içeriz. Biz gülerken yanımızdakilerde güler, ancak ağlarken hep yalnız ağlarız. Şurası iyi bilinmeli ki; bizimle gülenler arkadaşımız, bizimle ağlayanlar dostumuzdur. İşte zahirdeki dostlar da kan bağı ile bağlı olduklarımız ve gönül bağı ile bağlandıklarımızdır.

Üzerinde yaşadığımız bu topraklarda ve dünyada Rabbimiz tüm insanları doyuracak kadar rızık vermiştir. Ancak aç gözlüleri doyuracak hiçbir şey yoktur. İnançlı ve imanlı toplumlarda fakirler olur, fakat açım diyenler olmaz. Zira olanın olmayana, bilen bilmeyene borcu vardır. İnsan muhtaçtır. İhtiyaçları tatmin edense Allah'tır. Allah kalbimizin sahibi ve yegâne dostumuzdur.

Bu cümleden hareketle yönü En Yüce Dosta olanlara selam ve uğurlar olsun.

Abdülbaki ÇINAR

28.03.2007